

Clubrejse til Costa Rica

En tidlig, meget mørk februar morgen mødtes 18 mennesker med kufferter på Glacis for samlet at køre bus til Bruxelles. Stemningen var god omend man ikke er mest meddelssom kl 4-5 om morgenen.

I Bruxelles blev vi mødt af resten af gruppen, som stødte til fra div nordiske lande – og så gik det med fly fra Bruxelles til Madrid og herfra videre til San Jose, som er hovedstaden i Costa Rica. Landet ligger kilet inde mellem Panama og Nicaragua i den mellemamerikanske tange, er ca 20% store end Danmark og med ca 4 ½ mio indbyggere. I San Jose blev vi mødt af vores guide, Javier, som fulgte os på hele turen og altid beredvilligt hjalp os i stort som i småt.

Tidsforskellen til Costa Rica er 7 timer og efter den lange rejsetid og et let måltid var det trætte turister, der hurtigt fandt til køjs.

Næste morgen startede vores oplevelser med et besøg på en kaffeplantage og efterfølgende besøg in en national park. Costa Rica har allokeret mere end en ¼ af landets overflade til nationalparker og beskyttede områder, og man går stærkt ind for at kombinere naturbeskyttelse og turisme (ecoturisme) – flere af parkerne er domineret af stadig active vulkaner, og det gør et voldsomt indtryk på en, når man står overfor en vulkan og den rent faktisk giver lyd fra sig og spy'r aske og damp op i luften!!

Et sted, som jeg husker specielt, er Totuguero National park (Lille Amazonas) og vores hotel, Samoa Lodge. Hotellet kunne kun nås via en 1 ½ times sejltur på floden, hvor der var rig lejlighed til at se kolonier af brøleaber i trætoppene, krokroddiller og aligatorer i floden og et rigt udvalg af fugle (Costa Rica har ca 850 forskellige fugle arter). Senere blev listen udvidet med dovendyr, næsebjørn, egeraber, edderkoppeaber og de nuttede og legesyge hvidhovede kapucineraber samt leguaner og slanger. Vi behøvede fx ikke vækkeur om morgenen – det klarede brøleaberbene med deres meget karakteristiske brøl mellem 05 og 06.

Værten på Samoa Lodge gjorde alt hvad han kunne for at vi skulle følge os godt tilpas – så jeg fik lov til at leje en kano og hans havemand, hvorefter vi en meget tidlig morgen roede ud og så floden vågne. En fantastisk oplevelse, idet vi kom meget tæt på aber og fugle uden af skræmme dem.

Tilbage på fastlandet igen kørte vi videre rundt i dette utrolige frodige og grønne land. Vi besøgte Liberia, den hvide by, kendt fra kolonitiden og den lille fransiskanerkirke, Iglesia de San Jose de Oriso fra 1743, som stadig benyttes trods talrige jordskælv; vi så palmemarken til palmeolieproduktion, banan – og ananas plantager og ud vestpå mod Stillehavet enorme kvægfarme, hvor de locale cowboys (sabaneros) stadig kan finde arbejde.

Efter et par dages intensiv buskørsel og sightseeing var det tid til afslapning og her var Tamirindo Beach ideelt. Man kunne bade eller surfe i det caribiske hav eller som nogen af gruppen valgte: forsøge med Canopying: iført sele, hård hjelm og tykke handsker blev man fastspændt en trisse, som i hastig fart susede på en stålwire hen

over trætoppene. Det var måske ikke den store natur nydelse, men det killede dejligt i maven!

En hel speciel oplevelse fik vi da vi besøgte Monteverde national paken. Som navnet angiver: det grønne bjerg – og det fordi, det ligger i et område med konstant tåge, (deraf navnet “cloud forrest”). Der er altid vådt men samtidig meget frodigt med bregner så store som træer. Vi skulle opleve skoven via et net af hængebroer og stier, en super oplevelse som dog blev begrænset af en konstant silende regn. Selv dyrene gemte sig så oplevelsen var egentlig at blive våd fra yderst til inderst – selvom man havde sikret sig med diverse udgaver af regntøj o.lign. Heldigvis boede vi godt, så de flere fik tørret tøjet v.hj.a. hårtørrer etc.

Et sidste highlight var et besøg på Costa Rica’s vestkyst, Stillehavskysten, hvor vi besøgte national parken Manuel Antonio. Hvis nogen skal fortælle mig om paradys, så har jeg nu billederne der passer: en drømmeagtig sandstrand i en bugt med palmer og klipper. Vi kunne nyde omgivelserne, bade og slikke solskin – og det gjorde mange af os. Stedet var pragtfuldt – af den art man ser afbilledet i reklamefilm, men aldrig tror man skal opleve.

Alt godt får en ende og således også vores tur. Det gik tilbage til San Jose igen og efter en enkel morgen til det sidste shopping var det pakning og til lufthavnen. Vi var et par timer forsinket ud af San Jose – hvilket gav en kort nattesøvn for dem, som kunne sove – og med 7 timers tidsforskel virkede det, som morgenmaden fulgte kort efter aftensmaden. I Madrid var der atter forsinkelser grundet flyleder strejke i Frankrig, men vores bus ventede trofast i Bruxelles. Tæt på midnat tirsdag nåede vi Glacis og alle tog afsked med hinanden.

Vi havde været tæt sammen i 16 dage, havde haft ups and downs og alle trængte til at komme hjem og fordøje de mange oplevelser og indtryk. Gamle venskaber var blevet genopfrisket og nye knyttet. Her er det derfor passende at sige tak til alle – ikke mindst Marit - for deres bidrag til turens positive afvikling.

Inga Ebert
Marts 2010